BOY21

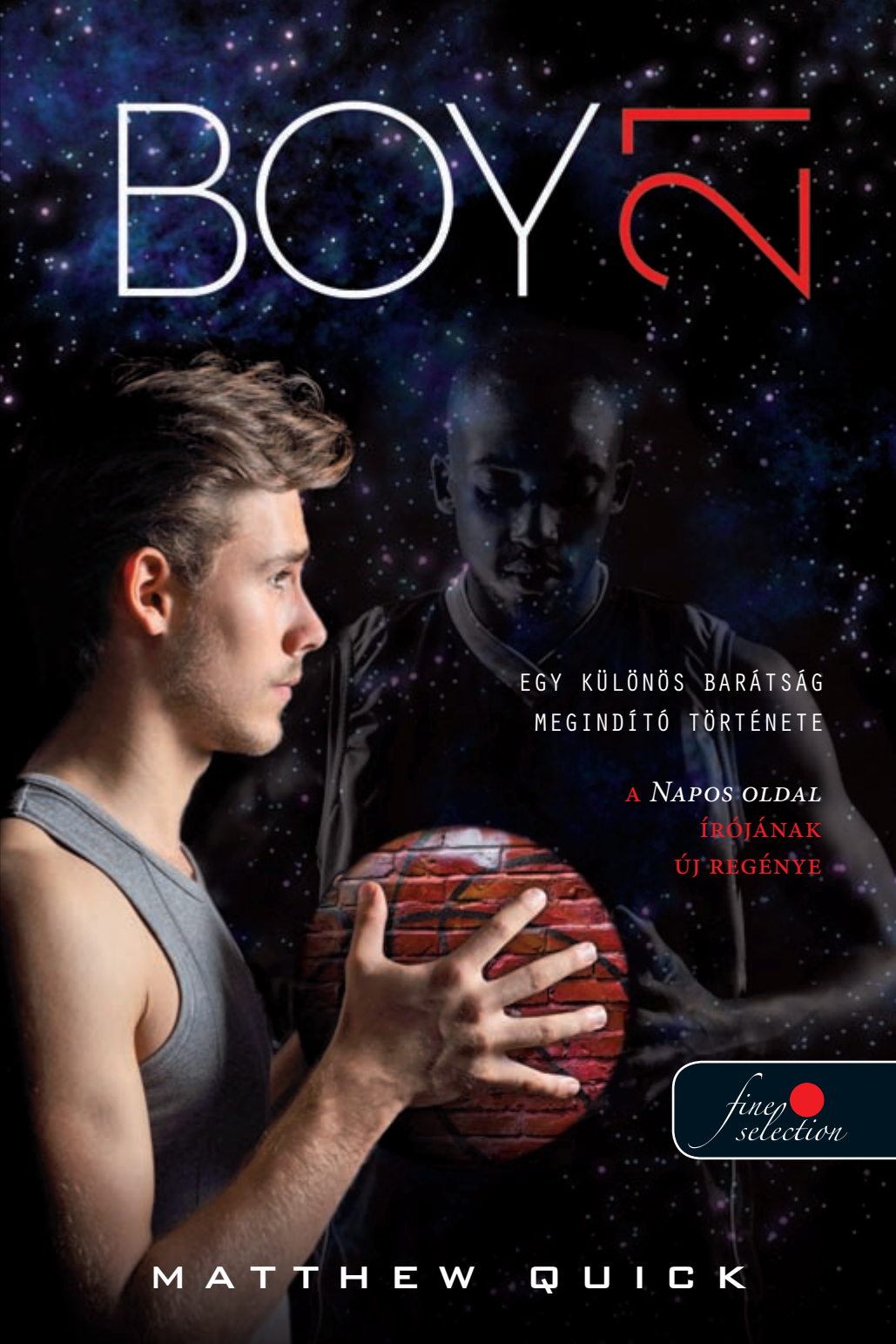

EGY KÜLÖNÖS BARÁTSÁG
MEGINDÍTÓ TÖRTÉNETE

A *Napos oldal*
ÍRÓJÁNAK
ÚJ REGÉNYE

fine selection

MATTHEW QUICK

MATTHEW QUICK

BOY7

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Az összes más anyától
született fivéremnek

ELŐSZÓ

NÉHA SZERETEM AZT KÉPZELNI, hogy a legelső emlékem a kosarazás a hátsó kertünkben.

Még pici vagyok, ezért apa egy kis méretű kosárlabdát nyom a kezembe, és alacsonyabbra állítja a palánkot, majd azzal a teljességgel lehetetlennek tűnő feladattal bíz meg, hogy addig gyakoroljak, amíg nem sikerül egymás után száz kosarat dobnom rontás nélkül. Aztán visszamegy a házba, hogy papóval foglalkozzon, aki nemrég tért haza a kórházból lábak nélkül, a halott nagyim rózsafüzérét szorongatva. A házunkban jó ideje síri csend honol, és bár pontosan tudom, hogy édesanyám soha többé nem fog visszatérni, nem akarok a történtekre gondolni, ezért inkább teszem, amit apa kért.

Eleinte a kosárig sem tudom feldobni a labdát, hiába lett alacsonyabbra állítva a palánk. Mégis hosszú órákon át próbálkozom. A nyakam begörcsöl a folyamatos felfelé nézéstől, és patakokban folyik rólam az izzadság. Amikor a nap lemegy, apa felkapcsolja a külső világítást, én pedig tovább dobálom a labdát, mert ez még mindig jobb, mint papó sírását és nyöszörgését hallgatni odabent – meg hát különben is ezt kérte tőlem apa.

Az emlék szerint egész éjszaka dobálom a labdát, és aztán nem hagyom abba napokig, sőt hetekig és hónapokig. Nem tartok szünetet: nem eszem, nem alszom, még vécére sem megyek. Egyre csak dobálom a labdát, és közben kiürítem az agyam. Azt képzelem, hogy soha többé nem kell bemennem a házunkba – soha többé nem kell arra gondolnom, ami azelőtt történt, hogy elkezdtem volna dobálni a labdát.

A monotónia segít felejteni. Lecsendesíti a gondolatokat. Ennek jótékony hatását egészen fiatalon megtapasztaltam.

Emlékszem, hogy lehullott falevelek ropogtak a talpam alatt, hogy hópelyhek égették a bőrömet, hogy hosszú szárú virágok nyíltak a kerítés mellett, és hogy perzselően sütött a júliusi nap. De történhetett bármi, én dobáltam a labdát rendületlenül.

Bizonyára csináltam mást is – nyilván jártam iskolába –, a gyerekkoromból mégis csak arra emlékszem, hogy a kertünkben vagyok, és kosárra dobálok.

Néhány nap elteltével apa kicsit beszédesebb lett, és beszállt kosarazni. Ez kedves volt tőle.

Papó pedig néha odagurult kerekesszékével a garázsbeállóhoz, és sört kortyolgatva figyelte, ahogy a tempódobásomon dolgozom.

Ahogy nőttem, a gyűrű egyre feljebb került.

Aztán egy nap egy lány tűnt fel a hátsókertben. Szőke volt, és úgy tűnt, a mosolya örökké tart.

– Itt lakom az utcában – mondta. – Osztálytársak vagyunk.

Én csak dobáltam tovább a labdát. Reménykedtem, hogy szépen elmegy. Erinnek hívták és nagyon kedvesnek látszott, de én nem akartam barátokat. Az volt a tervem, hogy életem végéig csak a labdát dobálom.

– Levegőnek nézel? – kérdezte.

Valóban megpróbáltam úgy tenni, mintha nem lenne ott, mert akkoriban azt tettettem, hogy az egész világ megszűnt létezni.

– Te aztán nagyon fura vagy – mondta. – De engem nem zavar.

A labda megpattant a gyűrűn, és egyenesen az arca felé repült, de a lánynak jó reflexei voltak. Elkapta, mielőtt orron találta volna.

– Nem gond, ha dobok egyet? – kérdezte.

Nem válaszoltam, de azért ő dobott egyet. A labda a kosárban landolt.

– Néha kosarazom a bátyáimmal – magyarázta.

Apával mindig úgy játszottunk, hogy a dobó visszakapja a labdát, ha kosarat dob, ezért odaadtam a lánynak a labdát, és ő dobott és dobott és aztán megint.

Az emlékemben több tucat kosarat dob, mielőtt visszakerül hozzám a labda, és többé nem távozik a kertemből – ketten dobálunk kosárra hosszú éveken át.

AZ ELŐSZEZON

„A kérdés, mi nem hagy nyugodni, sommás:
Én vagyok őrült, vagy mindenki más?”
Albert Einstein

1.

EGY HÉT VAN HÁTRA A GIMNÁZIUMI VÉGZŐS ÉVÜNK kezdetéig. Erin a kosaras edzőpólójában van, aminek karkivágásán keresztül látszik a fekete sportmelltartója. Egészen szexis, legalábbis számomra.

Próbálok nem odanézni – főleg, mert a családommal reggelizünk –, de minden alkalommal, amikor Erin előredől, és a villáját a szájához emeli, a jobb karkivágása feltárul, és tökéletes rálátásom nyílik a kis cicije alakjára.

Vedd le róla a szemed!, mondom magamnak, de hiába.

A villásreggeli alatt elhangzottakból egyetlen szó sem jut el a tudatomig.

Senki sem veszi észre, hogy bámulom.

Erin annyira lebilincselő és annyira gyönyörű, hogy apa és papó ügyet sem vetnek rám, amikor a barátnőm is a közelben van.

Hozzám hasonlóan ők is mindig Erinen legeltetik a szemüket.

Amikor induláshoz készülődünk, az én lábatlan papóm a kerekesszékből kiabál:

– Tegyétek büszkévé városunk utolsó néhány írét!

– Hozzátok ki magatokból a legtöbbet! – teszi hozzá apa. – És ne feledjétek, hogy hosszú a verseny, és a kitartó munka mindig győz a tehetség felett!

Ez apa saját életbölcsessége, ami mellett annak ellenére kitart, hogy nincs barátnője, éjszakánként melózik, egy hídnál szed útdíjat, amihez sem tehetség, sem jó munkaetika nem szükségeltetik.

Legfőképpen papó miatt, de apa élete elég sivár. A szemében mégis felcsillan a remény, amikor arról beszél, hogy kitartó munkával legyőzhetem a tehetséget, ezért érte – és magamért is – megpróbálom kihozni magamból a legtöbbet.

Biztos vagyok benne, hogy apa életének azok a legjobb estéi, amikor engem nézhet kosarazás közben. Többek között ezért is imádok annyira kosarazni: boldoggá teszem vele apát.Ha jó vagyok a pályán, apa benedvesedett szemmel mondja, hogy büszke rám, amitől az én szemem is benedvesedik.

Amikor papó így lát minket, azt mondja ránk, hogy buzeránsok vagyunk.

– Kész vagy? – kérdezi Erin.

Hiába küzdök ellene, amikor belenézek abba a gyönyörű lóherezöld szemébe, eszembe jut, hogy este majd csókolózni fogunk, és elkezdek megkeményedni, ezért gyorsan elhessegetem ezeket a gondolatokat.

Most nincs idő románcra, most erősnek kell lenni, hiszen két hónap, és megkezdődik a kosárlabdaszezon.

2.

TALÁN FONTOS ADALÉK: az emberek Fehér Nyúlnak hívnak.

Minden áldott alkalommal, ha sárgarépa van a kajához a menzán, Terrell Patterson a hátam mögé lopózik, aztán elordítja magát, hogy „Vályúhoz, Fehér Nyúl!", és közben a répáit átlapátolja a tányéromba, mert ez szerinte vicces. De valószínűleg a többiek szerint is az, mert rögtön mindenki majmolni kezdi, és a végeredmény, hogy a tálcám eltűnik a hatalmas narancssárga répakupac alatt.

Ez az őrület tavaly tavasszal kezdődött.

Első alkalommal nagyon bepipultam, mert aki csak elment mellettem, a tálcámra söpörte, amihez nem volt gusztusa. Ez nem volt túl étvágygerjesztő, főleg, mert még nem fejeztem be az ebédemet.

Erin – aki mellettem ül a menzán, amikor nincs kosárszezon – fogta magát, és lelkesen enni kezdte a répát a tányéromból, és mindenkinek kedvesen megköszönte az adományt, akik erre rendesen összezavarodtak.

– Fincsi! Kaphatok még? – mondogatta egyre hevesebben, míg aztán a többiek már rajta nevettek, nem azon, amit velem műveltek.

Valójában szeretem a répát, szóval, én is ettem belőle. Láttam, hogy Erin terve beválik, az meg nem igazán izgatott, ha a többiek azon szakadnak, hogy narancssárga zöldséget tömök a számba. Azzal nyugtattam magam, hogy maximum jobban fogok látni, mint a többiek, és ezzel részemről le volt tudva a dolog.

Azaz mégsem, mert a répaátlapátolás minden héten műsoron van, és már egyáltalán nem vicces. Titkon abban bízom, hogy a többiek majd szépen megfeledkeznek róla a nyár folyamán, de azért nem fűzök hozzá nagy reményeket.

A gimimbe járó fehér kisebbséghez tartozom, és csendes vagyok, mint egy nyúl. Meg aztán Eminem, a világ leghíresebb fehér rappere karakterének a *8 mérföld*ben Nyúl a beceneve, és én kiköpött ő vagyok.

De legfőként azért hívnak a többiek Fehér Nyúlnak, mert kötelező volt elolvasnunk ezt a szomorú John Updike-könyvet. Egy Nyúl nevű egykori fehér kosaras sztárról szól, aki felnő, és nyomorult élete lesz. Ha sztár nem is vagyok, de a gimis kosárcsapatban én volnék az egyetlen fehér bőrű játékos.

Wes – a center a csapatban, és rajtam kívül az egyetlen kosaras, aki emelt szintű irodalomra jár – természetesen az összes többi játékosnak beszámolt az Updike-könyvről, legalábbis a könyv azon aspektusáról, hogy szerepel benne egy fehér kosaras ciki névvel. Ezek után persze, még jó, hogy minden csapattárs Fehér Nyúlnak kezdett csúfolni.

A becenév rám ragadt, és most már mindenki így hív a környéken.

3.

ERINNEL KIHOZZUK A GARÁZSBÓL A KOSÁRLABDÁINKAT, és az udvarunkon dobunk fejenként száz büntetőt. Ez lesz az utolsó kosárlabdaidényünk – az utolsó dobásunk –, szóval keményen készülünk.

Játékhelyzeteket modellezünk, kettőt-kettőt dobunk, majd megküzdünk a lepattanóért. Erinnek nyolcvannyolc sikerül a százból, nekem kilencven.

Amikor ezzel megvagyunk, kocogunk nyolc kilométert, de az egészet labdavezetéssel megspékelve. Az első másfél kilométeren jobb kézzel pattogtatunk, végig az O'Shea Street sorházai előtt, amik olyan lepusztult állapotban vannak és olyan szürkék, mint papó fogsora. Így érünk el a gimiig, majd a táv hátralévő részét a rég lepukkant futópályán tesszük meg, amit jórészt benőtt a gaz. Körönként változtatjuk a labdavezetés módját: bal kézzel, test előtti kézváltással, hát mögötti kézváltással pattogtatunk. Minden létező szabályos labdavezetést gyakorlunk.

A sulink összes kosarasa benne van a foci- vagy a vezérszurkoló csapatban is, és a futópálya mellett szoktak edzeni, de persze nem

ilyen korán. Erin semmi pénzért sem bújna vezérszurkolói egyenruhába, én pedig nem vagyok olyan tehetséges, hogy egynél több sportot űzzek sikeresen. Különben is, minden időmet a kosárnak akarom szentelni.

Amikor kész vagyunk, folyik rólunk az izzadság. Erin szőke tincsei az arcára tapadnak, és az édi kis fülecskéi tiszta vörösek. Nagyon bejön, amikor leveszi az edzőpólóját, ami alatt nincs más, csak sportmelltartó. A köldöke gyönyörű rejtély.

Rövid kényszerpihenőt tartunk, amíg várjuk, hogy kinyissák az iskolát. A gondnok már megint késik. Az izmaim bemelegedtek, és a testem laza.

Nem sokat beszélünk.

Erin azon kevesek közé tartozik, akiket nem zavar a csend, én meg nem vagyok az a szószátyár típus, így jól összeillünk. Nem dadogok, vagy ilyesmi. Csak úgy *döntöttem,* nem beszélek sokat.

Egy ideig némán ülünk a fűben.

– Szerinted a lányokkal idén is megnyerjük az államit? – kérdezi Erin, mert úgy érzi, ezt elvárják tőlük.

Valójában azt kérdezi, képesnek tartom-e őt arra, hogy egyedül vigye a hátán a csapatot egy újabb állami bajnoki címig. A lánycsapat másik sztárjátékosa – Keisha Powell – ugyanis tavaly leérettségizett, és most a Tennessee Lady Volsban játszik. A csapat többi játékosa feleannyira sem jó, mint Erin.

Aggódva ráncolja a homlokát, ezért bólintok és lelkesítően mosolygok.

Erin minden bizonnyal a legjobb kosaras lány az egész államban – nem túlzok.

Amikor a csapattársaim bunkóznak, azaz tulajdonképpen mindig, akkor azzal szívatnak, hogy ha Erinnek pénisze (ők erre más

szót használnak) lenne, akkor nekem csak a cserepad jutna. Nem túl szimpi beszólás, de amikor látom, hogy mennyire uralja a játékot, akkor néha megfordul a fejemben, hogy a barátnőm talán tényleg el tudná venni a helyem a csapatban, ami sokat elárul róla.

Az világos, hogy egyetemi szinten esélytelen, hogy bárhova is bejussak, még a harmadosztályban is. A csapatban csak mellékszereplő vagyok, nem pedig sztár. De ezzel nincs bajom. Erinnek azonban komoly esélyei vannak, hogy ösztöndíjasként bekerüljön valamelyik menő egyetemi csapatba, ami újabb okot szolgáltat a szezonon kívül edzésre és játékra: segítek vele Erinnek.

Legfőbb vágyunk, hogy végre kiszakadjunk ebből a városból – együtt –, és Erin kosárlabda-karrierje lehetne erre a legjobb megoldás. Folyton arról beszélünk, hogy egyszer lelépünk Bellmontból. Magunk mögött hagyjuk a családjaink múltját, és végre szabadok leszünk. Túl sok olyan embert ismerünk, aki elhibázta az életét, és végül itt ragadt – mint például Erin bátyja, Rod vagy papó.

Ahogy ülünk a fűben, és a gyönyörű testén legeltetem a szemem, beindul a fantáziám: képzeletemben csókolózunk, és a hasát simogatom. Gyorsan papó csonkjaira gondolok, ahol a lábai véget érnek közvetlenül a comb alatt, mert ezzel hatásosan tudom száműzni az erotikus gondolatokat. Most is teljes a siker. Mire a gondnok kinyitja a tornaterem ajtaját, és beenged minket, már minden oké a fejemben.

Bent különféle sprinteket futunk, labdaügyességi feladatokat csinálunk, és gyakoroljuk a büntetődobást. Aztán kimegyünk a stadionba lépcsőzni, ami húszperces szívfelpörgető, izomtúráztató, tüdőpróbáló feladat. Visszatérve a tornaterembe dobógyakorlatokat végzünk. A focicsapat szünetet tart, ezért a játékosok bejönnek elintézni a folyó ügyeiket.

Terrell Patterson – főkolompos répalapátoló, a focicsapat kezdő irányítója és a kosárcsapat sztár dobóhátvédje – kikiabál a focisták falkájából:

– Hé, Fehér Nyúl, mit erőlködsz a tempódobással? Soha a büdös életben nem fogsz meccsen kosárra dobni. Tudod jól! Annyi a dolgod, hogy lepasszolod nekem a labdát. Világos?

Két dobás között az ujjammal Terrell felé mutatok, és mosolygok.

Én vagyok a csapatban az irányító, ami azt jelenti, hogy én játszom a labdát a dobók kezére. Terrell 23 pontos dobóátlagot ért el a tavalyi szezonban, és tőlem nem kevés asszisztot kapott ehhez. Valószínűleg nem tart a barátjának, de csapattársak vagyunk, így a testvéremnek tekintem.

Két éve én vagyok a kezdő irányító.

Terrell visszamosolyog, öklével kétszer a mellkasára csap, majd felmutat egy békejelet.

– Hogy van Fehér Nyúl bébikéje? – ordítja Terrell Erinnek, amire az összes focista szakad a röhögéstől.

Erin szeme szikrákat szór.

– Nem vagyok senkinek a *bébikéje,* Terrell! – ordítja vissza.

– Ajjaj! Valaki felkapta a vizet! Most nagyon beijedtem! – vág viszsza Terrell, amire újra mindenki szakad, de utána elhúznak az öltözőbe az edzőik után.

Terrell távozása után Erin passzai keményebbek és pörgősebbek, amiből rögtön vágom, hogy felhúzta magát. Amikor befejezem a figurát, kiviharzik a tornateremből, pedig még nem végeztünk minden dobógyakorlattal.

A stadionlelátó alatti árnyékos részen érem utol. Az van az arcomra írva: *Mi a baj?*

– Tudod, hogy nem szeretem, ha bébikének hívnak – mondja.

Az arca céklavörös, a homlokát dühösen ráncolja. Félek, hogy mindjárt belebokszol a falba.

– Neked tényleg gőzöd sincs, hogy min pöccentem be, ugye? – kérdezi.

Szólásra nyitom a szám, de – szokás szerint – szavak nem jönnek ki rajta. Nem tudom, mit mondjak.

– Vannak helyzetek, amikor jobban ki kell nyitnod a szád, Finley!

Igaza van. Erin nem azt mondja, hogy meg kell változnom, csak azt, hogy ki kell állnom érte, ha a helyzet úgy kívánja.

A szememmel kérek elnézést, sokat pislogva.

Erin felsóhajt, aztán mosolyra húzza a száját, és a ráncok eltűnnek a homlokáról. Néha elcsodálkozom, milyen könnyen elfogad.

– Na, menjünk! – mondja. – Fejezzük be a gyakorlatokat!

Befejezzük hát a sorozatunkat, majd átmegyünk a súlyzókhoz, mielőtt a focisták odaérnének, és nyögdösve lesnék, hogy melyikünknek megy jobban a fekve nyomás.

4.

LENT A JÁTSZÓTÉREN MINDENKI SZABÁLYTALANKODIK, és szinte rögtön kosárra dobja a labdát, így nem igazán tud játék kialakulni, de Erinnel mindig egy csapatban vagyunk, hogy dolgozhassunk a dolgokon, amiken a komoly játékosoknak dolgozniuk kell, mint például a segítő védekezés vagy a támadófigurák gyakorlása.

A játszótéren többnyire felnőttek játszanak, akik ahelyett, hogy dolgoznának, nap mint nap ott kosaraznak, Erinnel mégis simán leiskolázzuk őket. Ezt rendkívüli mód gyűlölik. Egyrészt mert én minimálszavú vagyok, másrészt meg mert Erin lány.

A lakhelyünktől alig hét tömbnyire lévő nyilvános kosárpálya környéke drogkereskedők és barna papírzacskóból alkoholt piáló öregemberek törzshelye. A játszóteret körülvevő aszfalton krekkfiolák és használt tűk hevernek szanaszét. Nem a világ legbiztonságosabb helye, de Erin bátyja, Rod védelmét élvezzük.

Rod a húszas éveinek végéhez közeledik, dobos egy Pogues típusú ír zenét játszó punk bandában, és ha hinni lehet a szóbeszédnek,

ő maga is terít, de nem az utcákon. Ám ami különösen fontos, hogy őt tartják a Bellmontban valaha élt legkiszámíthatatlanabb és legerőszakosabb írnek. A környék lakói rettegnek tőle. És nem alaptalanul.

Amikor kezdtük a gimit, a felsőbb éves Don Little bele volt zúgva Erinbe. Mindenhová követte, és erotikus dolgokat mondott neki. Nem fogom elismételni, miket, mert borzasztóan alpáriak voltak. Amikor csak meghallottam, hogy Don Little mond valami perverz dolgot Erinnek, feszíteni kezdett a mellkasom, és ökölbe szorult a kezem, de a nyelvem természetesen nem működött.

Don Little akkor 19 éves végzős volt, megjárta a kiskorúak nevelőintézetét is, ahová kokainterjesztésért zárták. Erin pedig még csak egy 14 éves kislány.

Egyik nap, amikor Erinnel hazafelé mentünk, Don Little követett minket. Amikor már elég messze voltunk a gimitől, megmarkolta Erin fenekét, és disznó dolgokat mondott. Mintha én ott sem lennék, de legalábbis nem számítanék. Annyira felkaptam a vizet, hogy majdnem mondtam valamit, de a számon csak annyi jött ki:

– Héteeee!

Don Little felröhögött.

– Dobd a nyomit, és kezdj egy igazi férfival! – mondta.

Erre nekimentem. Sajnos mielőtt behúzhattam volna neki, ő húzott be nekem. Az államon talált el.

BUMMMMM!

PUFF!

CSILLAGOK!

Emlékszem, hogy a lábaim kirepültek alólam, megpillantottam a felhőket a fejem felett, és aztán minden elsötétült.

Amikor visszanyertem az eszméletemet, Erin az arcomat simogatta, és azt mondogatta, hogy:

– Ébresztő! Gyerünk, Finley, térj magadhoz!

Vérzett az orra. Nagy meleg vércseppek hullottak a nyakamba.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Szétvertem Don Little-t.

– Mi van?!

– Mikor téged megütött, beleöklöztem a képébe. Nagyon felhúztam magam.

– Az orrod.

– Igen, egy ütése betalált, mielőtt elfutott.

– Jól vagy?

– Te jól vagy?

– Azt hiszem.

– Oké, akkor én is.

Felsegített és hazakísért. Megkértem, hogy ne mesélgesse, hogy ő védett meg Don Little-től, amire elnevette magát.

– Szóval, nem vagy büszke rá, hogy a barátnőd ilyen jó bunyós? – kérdezte.

Válaszként a járdára hánytam, és azonnal jobban éreztem magam.

Erin bátyja, Rod meglátogatott aznap este. Rég láttam, mert már nem a szüleivel lakott.

Olyan intenzíven gyúrt, hogy profi testépítőnek is elment volna. Testhez simuló halálfejes pólójához feltűrt fekete farmergatyát viselt, így látszott a fekete Doc Martens bakancs fehér fűzője. A feje kopaszra volt borotválva, és a karja kelta szimbólumokkal volt kivarrva.

– Mr. McManus, nem gond, ha négyszemközt beszélek a fiával? – kérdezte Rod.

– Miért négyszemközt? – kérdezett vissza apa. – Egy család vagyunk.

– Szerintem pontosan tudja – felelte Rod.

Apa és Rod pár másodpercig farkasszemet nézett.

– Szóltam a családja érdekében, de az emberek nem felejtenek – mondta végül Rod.

Apa falfehér lett. Felfordult a gyomrom, amikor megláttam, hogy az ősz haja a halántéka körül nedves az izzadságtól.

– Nem akarunk bajt – mondta apa.

– Akkor hagyjon magunkra pár percig! A fia jó kölyök. Ezt tudjuk. Segíteni szeretnénk.

Nem gondoltam volna, de apa végül kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Rod megkérdezte, mi történt, így elmeséltem neki, amire emlékeztem.

Utána megfogta a tarkómnál a fejem, és magához húzott, hogy a szemöldökeink összeértek. Amikor pislogott, a szempillája súrolta az enyémet. A lehelete durván bűzlött az alkoholtól.

– Mától, testvérem, a környéken se hozzád, se a húgomhoz senki egy ujjal se fog hozzáérni. Erről kezeskedek.

Másnap reggel Don Little-t eszméletlenül találták a kosárlabdapályán. Az egész testét sebek borították.

A tincseit levágták, a haját leborotválták.

Azt hallottam, hogy egy táblát akasztottak a nyakába, amin ez állt: LÁNYOKAT VEREK. A rendőrök nyomozást indítottak az ügyben, de sem Don Little, sem senki más nem köpött, ami borítékolható volt.

Mifelénk a legtöbben nem köpnek a rendőröknek.

Don Little röviddel ezután kimaradt a suliból, majd a várost is elhagyta. Bellmontban soha többet senki sem emelt kezet rám vagy

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

Erinre. Ezért játszhatunk a nyilvános kosárpályán anélkül, hogy az ott bandázó bűnözők szórakoznának velünk.

Tisztában vagyunk vele, hogy Rod nélkül egészen máshogy bánnának velünk, ami elég elszomorító.